

LA SÍNDRIA

MÀGICA

- Història inventada per l'alumnat de 5èB del curs 20-21.
- Història il·lustrada per la línia B del centre al curs 21-22.

CEIP CARLES SALVADOR

Fa molts, molts anys, quan la màgia encara existia, on hi havia fades, donyets i dracs; reines, mags i bruixots, vivia en un regne llunyà un príncep anomenat Gustau que estava molt malalt. Sa mare, la reina, no sabia què fer. Havia acudit a molts llocs, havia buscat els millors metges, provat els remeis més costosos i no havia trobat cap solució per curar el seu fill.

La reina Beatriu coneixia un bruixot que l'ajudava quan tenia problemes o quan no sabia què havia de fer. Ella era vídua i en aquella època era una situació molt difícil governar un regne sense marit. Aquell bruixot va aconsellar la reina enviar a algú a collir la «**síndria** màgica». Aquell fruit creixia solament a la Muntanya Nevada i únicament algú valent, astut i intrèpid podria aconseguir-ho. En cas de no ser perquè ja era molt major, haguera anat ella; però els anys havien passat i ja no era tan àgil ni tan eixerida com abans. Va pensar en qui seria l'adequat o adequada per dur endavant aquella empresa. Però no li venia ningú al cap.

Gustau i sa mare vivien a un castell, envoltats de camps de **conreu** que treballaven tots els dies els llauradors i llauradores. Els súbdits apreciaven els reis perquè eren gent senzilla i ajudaven les persones quan ho necessitaven. Tots estaven tristos per aquella situació.

Al voltant del castell hi havia un **fossat** molt profund ple d'aigua que feia anys havia aprofitat per a salvaguardar els habitants que hi vivien dins de possibles atacs enemics; però ara, els xiquets i xiquetes de tot el feu, anaven a remullar-se quan la calor arribava.

La malaltia de Gustau cada dia anava a pitjor. El bruixot havia deduït, després de llegir molts llibres i consultar els vells i velles del castell que era «moçsina», una malaltia contagiosa i horrible que si no es curava abans dels díhuit anys, podia provocar la mort a qui la patia. El príncep no parava de **mocar-se** tot el dia i com si tinguera un refredat molt, molt greu no podia parlar, ni pràcticament moure's del llit. El que més preocupava la reina és que Gustau tenia dèsset anys i el temps que li quedava per curar-se era molt poc. Havia de trobar algú que poguera collir i portar-los la síndria màgica... però qui?

La reina Beatriu, molt preocupada, va enviar tots els soldats a penjar cartells on deia: «Es busca valent/valenta que vaja a la Muntanya Nevada per aconseguir la síndria màgica. Es recompensarà degudament. Els voluntaris que es presenten a la reina.»

La notícia va córrer per tot el regne però ningú es creia capaç de dur endavant una feina tan costosa; la muntanya nevada estava molt lluny i ningú que havia anat, havia tornat mai. Es deia que la síndria tenia un guardià ferotge que la protegia i que matava qui gosava acostar-se-li.

Un dia es va presentar al castell, un **donyet** anomenat Pep. Era menut, amb un bigot que li tapava quasi tota la cara i va dir que ell aniria. Quan Gustau era xicotet i eixia a passejar pel llogaret amb sa mare, de vegades s'acostava a casa Pep i jugaven junts. Pep recordava aquests moments i ara no el podia deixar de costat. Però un donyet sol i menut podria aconseguir una cosa tan difícil? El bruixot i conseller va recomanar la reina que una vaca, amiga seua, l'acompanyara per ajudar-lo si li feia falta i almenys si es quedava sense menjar, li podia donar llet. La vaca es deia Lola i parlava.

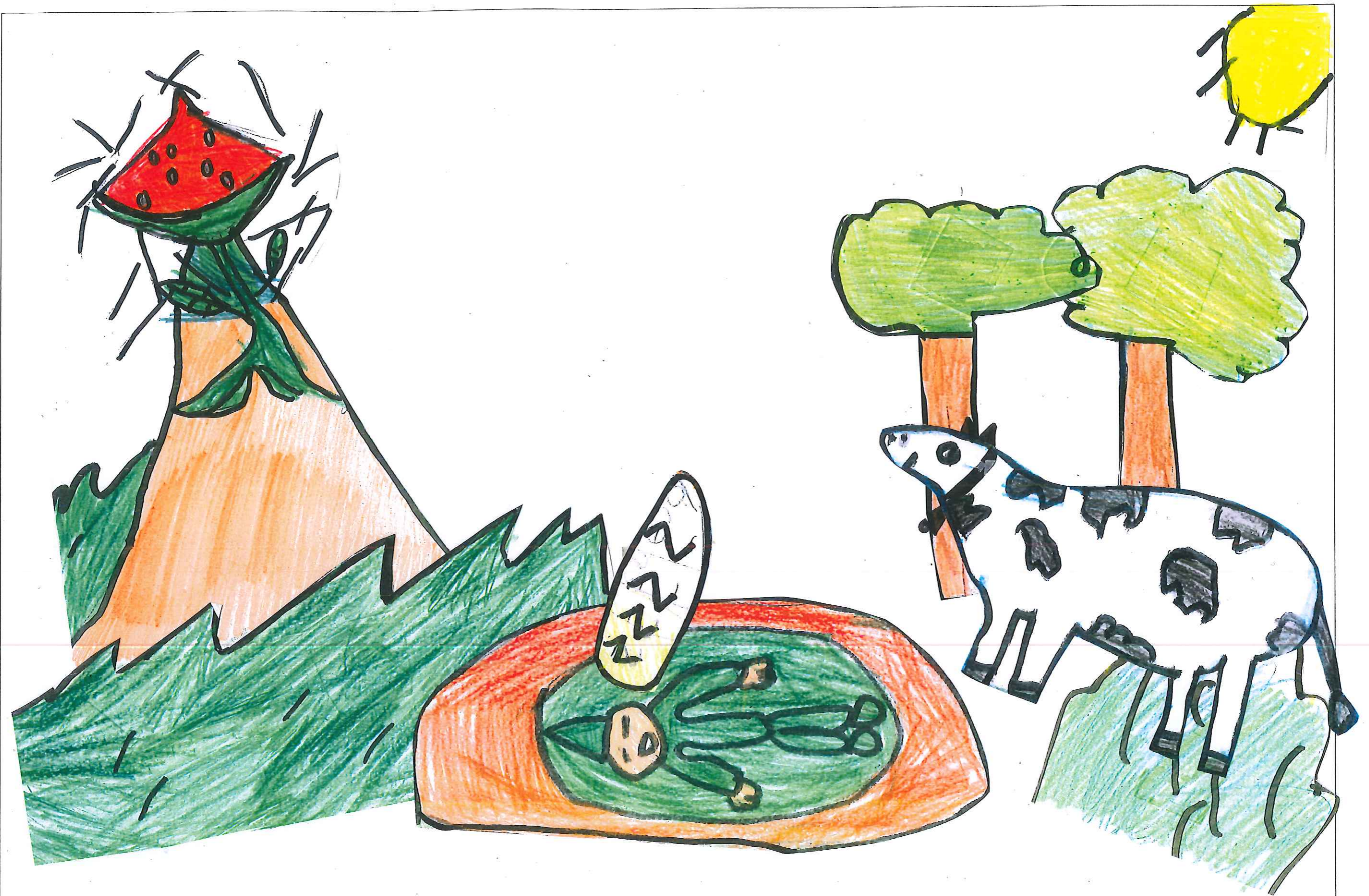
Van començar el viatge i havien de passar per tres pobles. El primer a què van arribar es deia Aldea Obscura. Els seus habitants li deien així per què sempre estava nuvolat i no es veia el sol. Les persones que hi vivien estaven sempre tristes i tenien el costum de fer una endevinalla als visitants i si no la resolien bé...no eixien d'allí. Sort que Pep era molt despert i li agradaven molts els enigmes i va dir la resposta a la primera.

Pep: els dits de la mà!

Habitants d'Aldea Obscura: correcte! Com ho has sabut? Podeu seguir el vostre camí.

El donyet i la vaca van fer nit en aquell poble fosc i tèrbol i l'endemà de matí s'alçaren i marxaren abans que ningú els viera. Per si de cas. Van arribar al segon poble, es deia Oxol. Aquest estava ple de persones contentes, tot el contrari que l'altre. Semblaven molt acollidores però també es van fer resoldre una endevinalla; i aquesta més difícil que l'anterior... quasi, quasi no l'encerten. Però finalment, Lola i Pep xarraren i junts arribaren a la solució.
Habitants d'Oxol: correcte! Podeu seguir el vostre camí.
El donyet i la vaca van fer nit en aquell poble lluminós i feliç i l'endemà de matí s'alçaren i marxaren abans que ningú els viera. Per si de cas.

El que Pep no sabia és que Lola era una vaca roïna i en compte de fer el viatge per aconseguir la síndria i salvar així a Gustau, realment era roïna i volia tindre aquella meravellosa fruita per a portar-li-la al bruixot. Aquest personatge volia desfer-se de Gustau (futur hereu al tron); desterrar la reina, ser ell rei i així tindre tot el poder del món. Per això, en un moment que van parar a descansar i Pep es va adormir, va desaparèixer i va fer un gran **clot** al voltant del donyet perquè en alçar-se, caiguera, es fera mal i no poguera seguir el viatge. I així ho va fer.

Pep, en despertar-se, li va estranyar no veure Lola, però no li va donar massa importància. Ell, que sempre estava alerta, va fer un bot i una **cabriola** i va poder esquivar aquell clot gegant que la maleïda vaca havia fet. Al veure que havia fracassat, va eixir del seu amagatall dissimulant...

Lola: estàs bé, Pep?

Pep: sí, però ha faltat poc per fer-me mal. I hem de seguir. Gustau ens necessita.

I seguirem fins a arribar al darrer lloc anomenat «El Poble Perdut». Es deia així per què molt poca gent era capaç de trobar-lo i pràcticament sols els seus habitants sabien com arribar a ell. Però Lola i Pep eren molt llestos i gràcies a l'olfacte de la vaca, van saber quin era el camí correcte. Aquest llogaret estava als peus del cim de la Muntanya Nevada...

Ja estaven a prop!

Després de resoldre l'endevinalla quasi impossible (cada vegada eren més difícils) es van encaminar cap al cim, quan van començar a caure **volves** i a fer fred. Sabien que no seria fàcil!

La vaca Lola seguia pensant com podria aconseguir ella la síndria i no el donyet; no sabia què fer perquè aquella fruita màgica caiguera a les seues mans. No parava de pensar coses dolentes perquè Pep no la poguera agafar. Cada vegada nevava més. El que ella no sospitava era que **l'esquellot** que portava al coll i que li feia companyia des de feia anys, estava encantat pel bruixot i era per culpa d'ell que ella li feia cas al bruixot! Sols havia de passar una cosa per trencar aquell encanteri: que un ésser de bon cor, li'l traguera. Així deixaria de ser roïna i d'obeir el bruixot!

Quasi estaven dalt del cim, i tot estava cobert de neu, quan va aparèixer davant d'ells el guardià de la síndria. Era gran, pelut i semblava molt, molt fort, però Pep i Lola no li tenien por a res. La vaca anava a envestir-lo quan es va quedar enganxada per la cinta d'on penjava l'esquellot a una branca mig tapada per la neu i es va parar d'un colp sec. Pep, es va acostar preocupat i va traure-li la cinta del coll per què s'estava ofegant. Lola va tornar a ser la de sempre, una vaca feliç i riallera amb ganes d'ajudar a tot el món. Els dos li van explicar per què necessitaven la síndria màgica i el guardià els la va donar; però es va fer prometre que tornarien amb Gustau a visitar-lo (que allí s'avorria ell sol). Van escalar l'últim trosset i dalt del cim, al final d'un solc de neu, estava la síndria. La van agafar, li van donar les gràcies al guardià i anaven a tornar cap al castell quan... van descobrir que la fruita era màgica per algun motiu, també podia tele transportar les persones allà on desitjaren! Era fantàstic! Els dos tenien tantes ganes d'estar al castell que en tocar la síndria en les dues mans o potes... van aparèixer a l'habitació de Gustau.

Primer li van fer un suc a Gustau amb la síndria; després van explicar a tots el seu viatge ple d'aventures i la reina Beatriu va enviar a presó al bruixot per què era molt roí. Quan Gustau es va recuperar un poc, ja que el suc de síndria havia funcionat, va fer una festa per celebrar que estava recuperant-se i li va donar la recompensa al donyet Pep (deu mil monedes d'or).
I conte contat, la història de la síndria màgica, s'ha acabat!